ת"ד 7580/09/14 – מדינת ישראל נגד עמוס מכלוף

בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה

ת"ד 7580-09-14 מדינת ישראל נ' מכלוף
תיק חיצוני: 000090397/2013

בפני כבוד השופטת בכירה אטליא וישקין
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים עמוס מכלוף

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©

נימוקי מר הדין

הנאשם הורשע ע"פ הודאתו בגרימת תאונת דרכים עת נהג במשאית, בכביש 41 ופנה לימין במטרה להכנס לשביל עפר.

בעשותו כן, חסם נתיב בהיגתו של רוכב האופנוע אשר נסע בנתיב ימין, וגרם להתנגשות.

תוצאות התאונה קשות, רוכב האופנוע נחבל חבלה של ממש, כמפורט בכתב האישום נגרמו לו:

שברים בזיופים רוחביים חולות מותניות, המטומה באגן, פרפוריצה מעי הגס, שברים בשוק שמאל שטופלו ע"י קיבוע חיצוני ושבר ב- MC1 ביד ימין שהצריך ניתוח.

כמו כן, עבר פעמים לפרוטומיה עם כריתת חלק של מעי הגס והוצאת סטומה.

אושפז בבית החולים למשך 29 ימים ושוחרר לשיקום במרכז הרפואי רעות.

העבירות המיוחסות לנאשם הינן:

1. התנהגות הגורמת נזק - עבירה לפי סעיף 21(ב)(2) לת"ת.

2.נהיגה בקלות ראש - עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה.

3. הורשע בעבירה שגרמה חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

קביעת המתחם העונשי:

התביעה עדכנה בדבר מצב העדכני של הנפגע ומסרה כי נקבעו לו 58% נכות. בנוסף טענה התובעת כי: "שוחחתי עם המעורב בשבוע שעבר, מבחינת הפציעות נקבעו לו אחוזי נכות, 58 אחוזי נכות, סובל מפציעה ברגל, יד ימין, כתף שמאל וכאבים בבטן, כמובן שהכאבים מתגברים עם שינוי מזג האוויר. החליט שלא לתת לתאונה להרוס לגמרי את החיים והוא מתנייד בכוונ לעצת רופאיו ללא קביים." (עמ' 8 שורה 18 עד 20).

הנאשם הביע צערו וכאבו על הפציעה הקשה וסיפר כי שלח לנפגע חבר משותף אשר יעבו שלא לנשוך אל הנפגע עד שיחלים. כמו כן, סיפר כי בדעתו להגיע לנפגע לבקש סליחתו ולהביע חרטתו.

בטיענה לעונש, הפנתה ההגנה את ביהמ"ש למלוא תיק החקירה.

לאחר בחינת מלוא תיק החקירה, וכשלנגד עיני טיעוני התביעה מחד, וטיעוני ההגנה בכתב ובע"פ מאידך, הריני קובעת כי המתחם העונשי הראוי הינו:

- פסילה לתקופה שבין 24 חודשים עד 5 שנים.
- מאסר לתקופה שבין 6 חודשים עד 12 חודשים.

עברו של הנאשם איננו מכביד.

לעניין השפעת חומרת התוצאה, על הענישה:

ראה עפ"ת 13-07-49512 תומר ניסים שמיר, וכן ערעור בעליון שנדחה רע"ם 1583/14.

בו נגזרו על הנאשם 8 חודשי מאסר בפועל ו- 7 שנות פסילה, בגין פגיע פרסה תוך חציית קו הפרדה.

יודגש כי הנעישה אושרה ע"י כב' ביהמ"ש העליון למרות שלנאשם עצמו נסיבות קשות, הנושה חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו שהעלתה ממצא בעייתי, וכן הנאשם עצמו הוכר כנכה ע"י המל"ל.

אשר לנסיבות התאונה הנדונה בפני:

בטיעוניו לעונש - בישיבה מיום 8.1.17, מפנה הסנגור לגרסת המעורב. דע עקא - המעורב מציין מפורשות כי איננו זוכר את פרטי התאונה ואת עצם התאונה עצמה. לדבריו לאחר כעשרה ימים, מצאו התדרדר, הועבר לטיפול נמרץ, שם אושפז כעשרה ימים כשהוא מונשם ומורדם.

טענה זו נבדקה על ידי , ועולה בקנה אחד ע"י מסמכים רפואיים המנצאים בתיק החקירה.

הנפגע מציין מפורשות כי במועד מסירת העדות , אין לו זיכרון ספציפי של התאונה וכל מה שיכול לספר הוא מה שקורבי משפחתו סיפרו לו שהוא אמר להם...

על פניו, אין המדובר בגרסא ממנה ניתן להסיק ממצאים כלשהם!

מכאן ואילך - קביעות, תתבססה אך ורק על שאר חומר החקירה - קרי : ממצאי הבחון, דוח השוטר עוזי אפריים ועדות הנאשם עצמו.

הנאשם נחקר פעמיים. בשתי הזדאותיו , מציין מפורשות כי כולל לא הבחין ברוכב עד להתרחשות התאונה.

לדבריו..." האטתי ולקחתי ימינה, שמעתי רעש של ארגז כלים חשבתי כי הדלת נפתחה, עצרתי על המקום וירדתי מהאוטו..."

על פניו, המדובר ברף רשלנות גבוה. התאונה התרחשה בצהרי היום בשעה 13:30. ולמעשה, לנאשם לא הייתה כל מניעה טכנית להבחין ברוכב האופנוע.

מיקום האימפקט:

כתב האישום קובע כי הנאשם החל בפניה ימינה, מנתיב שמאלי.

משהודה הנאשם במלוא המיוחס לו בכתב האישום, פטור ביהמ"ש מן החובה לקבוע ממצאים פוזיטיביים בדבר אופן התרחשות התאונה.

אולם, לנוכח הנטוע ע"י הסנגוריה במסגרת טיעונים לעונש, ולאחר שהופנתי לחיק החקירה, אין מנוס מן הקביעה כי עובר להתרחשות התאונה, נהג האופנוע בנתיב הימני ואילו הנאשם החל פנייתו לימין מנתיב שמאלי - קרי מן הנתיב הנגדי.

על מקומו של הרוכב בנתיב ימין יעידו: סימן הבלימה של האופנוע - סימן 4 בתרשים וכן סימן 3 חריצה בכביש.

מכאן שסיעתם הנאשם לפיה הרוכב נהג בשול - אין לה אחיזה במציאות משתי סיבות האחת- ממצאיים פיזיים בזירת התאונה, השנייה - העובדה כי הנאשם כלל לא הבחין ברוכב האופנוע עד האימפקט. לפיכך, טיעוניו בדבר מיקום הרוכב בשול, הם לכל היותר - ניחוש...

ביהמ"ש איפשר לסנגור הגשת טיעונים נוספים בכתב.

ביום 7.2.17 הוגשה בפני: הודעה מטעם ההגנה.

יש לציין כי הסנגוריה שבה ומאשרת הודאת הנאשם באשמה ומדגישה כי טעותיה היון אך ורק לעניין רמת הרשלנות, שאלת אשם תורם וכשלי חקירה.

מפנה הסנגור לכך שלא נעשה שחזור.

הרני מקבלת טיעון זה המהווה בעניי ימוקן להקלה בעונשו של הנאשם כפי שיפורט בהמשך.

אשר להפניה למיק 127-08-10, נתתי דעתי לנטען אך אינני ראה הכרעת הדין ישימה לעניינו באשר שם נטען כי הרוכב נהג במהירות של 180 קמ"ש. על פניו הרוכב אשר נפגע בתאונה הנדונה בפניי לא נהג במהירות מופרזת. להעדר שחזור - אתייחס בהמשך.

בצד אמירה זו יש לקבוע כי בהעדר מרכא פוזיטיבית אמינה של הרוכב לאופן קרות התאונה, על הבחון היה להתייחס לאורך סימני הבלימה של הרוכב.

בתרשים, אורך סימני בלימה כ- 6.5 מטרים בלבד.

אף אם נביא בחשבון, זמן תגובה, סימנים בלתי נראים, אובדן אנרגיה באימפקט - יש לומר בוהירות הראויה , כי אין המדובר בנהיגה במהירות מופרזת. לנגד עיני עובדת היות והמקום דרך בין עירונית.

אמירה זו, הינה אמירת אגב בלבד, באשר כאמור לא נדרשתי לקבוע ממצאים עובדתיים בשאלת המהירות.

מן התרשים יש להניע לקביעה חד משמעית, לפיה עובר לאימפקט, נהג הרוכב בנתיב ימין ולא בשול! יש לקבוע כי דרכו נחסמה ע"י המשאית.

עובדתית, מיקומה הסופי של המשאית ומיקומה המשוער באזור האימפקט (כפי דוח הבחון), מביאים למסקנה חד משמעית , לפיה הנאשם החל פנייתו מן הנתיב הנגדי - ובלשון כתב האישום "בנתיב השמאלי". במצב ענינים זה, רף רשלנות גבוה, באשר היה עליו להניח מציאות רכב בנתיב הימני בן אם הבחין בו, בין אם לאו.

מכל מקום, היה עליו להבין, כי פניה חדה לימין בזוית הקרובה ל 90 מעלות - תהיה יצירת "קיר מוות" בנתיב התקדמותו של כל רכב, בין אם היה בשדה ראיתו מבעוד מועד, בין אם הגיע לשדה ראיתו, במהלך ביצוע הפניה.

תקנות 41-42 לתקנות התעבורה כדלקמן:

"איקפניהאלאבבטחה

41. נהגרכבהמתכוונלפנותימינה, לאיפנהאלאכשהוא נמצאעבדמהשאפשרסמוך לשפהימיתשלהכביש ואיבצדוהימיר כבאחרבתנועה, ויפנהימינהפניהחדה, וזולתאם סומן אחרתעלפניהכביש".

מתקנות אלו עולה, כי לא רק שנאסרה הפרעה לרכב אחר, בפועל - אף נאסרה הפרעה בפוטנציה - ובלשון התקנות:"יצירת סיכון".

לאור ניסיונו של התקנות הנ"ל אף אם אנים לטובת הנאשם הנהנתה כי עובר לתחילת הפניה לא הבחין ברוכב. על הנאשם היה להמנע מפניה לימין מקום שנתוני הנתיב הצרים מצריכים פניה החומסת בהכרח כל נתיב התקדמותו של רכב המגיע למקום.

א. על פי העולה מהתאמת נקיום שביצע הבחון - סעיף 5 לדוח בחון - בשעת האימפקט היה הרוכב בנהיגה ולא בהשבבה של האופנוע על צידו- קביעה כזו, אף עולה בקנה אחד ע"י סימן הבלימה הברור והאחיד של האופנוע, עד לנקודת האימפקט.

במבבלות החקירתיות המפורטות לעיל, ומשלא נערך שחזור, מצאתי לנכון ליתן לעניין זה משקל לקולא בקביעת העונש הראוי, ואף להניח לטובתו של הנאשם, רשלנות תורמת כלשהי, של המעורב- הרוכב. יודגש , אין המדובר בנסיון עקיפה מימין של הרוכב ואין לרוכב חובה לצפות כי רכב הנוסע בנתיב הנגדי ולפניו יבחר לפתע "לחתוך" לימין לדרך עפר...

ב. אשר לרף רשלנותו של הנאשם - אורך משאיתו היא 7.3 מ' ופניתו לימין מנתיב נגדי, בזוית קרובה ל-90 מעלות , מהווה רף רשלנות גבוה.

יש לומר בקול ברור, מקום שתנאי הכביש קשים, מוטב לנהג להמנע מפניה מסוכנת ועליו לבחור נתיב אחר או מסלול שונה.

אין לנהג כל זכות מוקנית לבצע בכביש כל תמרון שיעלה על דעתו, במחיר יצירת סיכון לעצמו ולשאר עוברי הדרך.

אשר לנסיבות האישות של הנאשם:

מצאתי לנכון להתחשב לקולא בתקן בהיגתו, בהיותו נהג מקצועי אשר עברו התעבורתי אינו מכביד , וכן מצבו האישי משפחתי - כפי תיאור הסנגור.

מן האמור לעיל לעניין חומרים בחומר החקירה ולעניין נסיבותיו האישות של הנאשם, למרות עמידת התביעה להטלת מאסר בפועל, ולמרות הנכות הנבהה, אשר נקבעה למעורב, מצאתי לנכון שלא לגזור עונש לריצוי מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, אלא החלטתי לגזור תקופת מאסר ברת המרה בעבודות שירות.

אף תקופת הפסילה הנגזרת על הנאשם, מבטאת חלוף הזמן מהתאונה והעובדה שמאז ועד מועד גזר הדין, המשיך בנהיגה מבלי שנפסל רישיונו ומבלי שנרשמו לחובתו עבירות נוספות. במקביל אין להתעלם מתרומת הנאשם להתמשכות ההליכים.

אשר להליכים בתיק זה:

בפני טענה הנאשם וסנגורו לפיה הנאשם לא יכול היה לצפות שהתביעה תטען לעונש של מאסר.

מוטב לטענה זו, ולא הייתה נטענת כלל. ע"ג כתב האישום נכתב מפורשות שהמאשימה מודיעה כי שנה אפשרות שהתביעה תעתור למאסר בפועל בגזר לנאשם.

זאת ועוד, למרות העובדה שבקשת הנאשם לדחיית הטענה לצורך פגישה עם התביעה נענתה בחיוב, מצא ביהמ"ש, ליום דחייה נוספת תוך שמפנה את הנאשם לוטתו להתייעץ עם עו"ד בטרם ישיב לאישום. ביהמ"ש הפנה מפורשות לחומרת התוצאה ואף הסביר לנאשם משמעותה העונשית, במקרה של הרשעה בדין.

לאחר מימי סנגור , נעתר ביהמ"ש לבקשות דחייה חוזרות ונשנות בשל קשיים אוביקטיבים להיאשם פגישה עם רשות התביעה, (קשיים להם ביהמ"ש היה מודע כפי דברי סנגורים נוספים ואישור התביעה לקיומם).

ביום 8.9.16 שמעה כפירת הנאשם באשמה ההיתק נקבע לשמיעת ראיות. כל עדי התביעה זומנו ליום 20.12.16.

ביום 20.12.16, הודיעווני הצדדים כי העקבות פגישת הסנגור עם רל"ת פ"ת , עו"ד דנית גלעד, הגיעו הצדדים לכלל הסכמה לפיה ישוחררו העדים, הנאשם חוזר בו מכפירתו ולמעשה אין הסכמה עונשית.

הנאשם הורשע עפ"י הודאתו ונעתרתי לבקשת ההגנה לדחות הטיעונים לעונש ליום המחר - קרי ליום 21.12.16 , הבקשה לתסקיר - נדחתה.

משנכח ביהמ"ש כי הסנגור אשר הופיע מטעם ההגנה לא היה מצוי די הצורך בנבכי התיק, ולנוכח בקשה מפורשת לאפשר דחייה מפורשת של מספר ימים בשל "המצאות עו"ד לירון ליד אשתו היולדת"... נעתרתי לבקשת דחייה נוספת של מס' ימים.

הצדדים טענו לעונש ביום 8.1.17 ואילו ההגנה הוסיפה וטענה לעונש ביום 12.2.17 . נכבך הוסיפה אף על טיעוניה בכתב שהונשו כפי החלטתי הקודמת. במצב ענינים זה, ניתן לומר כי הנאשם נהנה מכל דחייה אפשרית ולמעשה תרם משמעותית להתארכות ההליכים. מסיבה זו, לא מצאתי מקום לעכב ריצוי הפסילה,

עתירה זו, המשיכה דרכה של הסנגוריה , במאמציה לעיכוב סיום ההליכים בתיק זה, מסיבה זו, ניתן גזר הדין על אתר , למרות התקלה המיחשובית אשר מנעה הדפסת הפרוטוקול.

כמו כן, מצאתי לנכון לדחות עתירת הסנגוריה לסיוג כלשהוא של הפסילה, עתירה זו עומדת בנגוד למתחם העונשי הראוי ולמעשה מאיינת האפקטיביות שבפסילה.

נימוקי גזר הדין מפורסמים היום, בשל העובדה כי שהייתי בשבתון בחו"ל עד לשבוע האחרון.

המזכירות תשלח העתק הנימוקים לצדדים.

ניתנה בהעדר הצדדים היום, י' סיוון תשע"ז, 04 יוני 2017, בהעדר הצדדים.

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il ©